

δείξεν αὐτὸν εἰς τὸ μέγα ἀξίωμα τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπο-
πίτου τῶν Σχολείων Κωνσταντινουπόλεως, ἀναπτύξαντα καὶ
ἐν τῇ νέᾳ θέσει τοῦ τὰ ἀναποσπάστως παρακολουθοῦντα
αὐτὸν προσόντα.

Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι μεταξύ ἄλλων κατεδίωξεν
ἀμειλίκτως τὴν τυποκλοπίαν, παρὰσχὼν οὕτως ὑψίστην
ὑπηρεσίαν εἰς τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν τοῦ Βασιλείου μας,
ἧς τοὺς ὑδρώτας χυδαία τυπογραφία ἐξεμεταλλεύετο ἐν
Τουρκίᾳ.

* *

Ὡς ποιητὴς ὁ κ. Σαρμαρτίδης νεώτατος ἔτι ἐφείλκυσε τὴν
προσοχὴν τοῦ τότε τὴν *Εὐνομίαν* συντάσσοντος ποιητοῦ
τῶν *Τριάκοντα* καὶ συγγραφῆώς τοῦ *Πλοῦ* τοῦ *Διονύσου*,
δημοσιεύσας λυρικά τινα ἀνθύλλια. Τὰ μεγαλειότερα τῶν
ποιημάτων του ἔγραψεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐξ ὧν δια-
κρίνονται ἡ *Γκιουλνάρ*, βυρῶνειον ἔπος, *Φαίδων* καὶ
Ἀστραία καὶ ἡ *Παλμύρα*. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἣτις ἔτρεφε
τότε τὴν ποίησιν ὅλης τῆς Δύσεως ἦτο εἰσέτι ῥωμαντικὴ
καὶ ὁ Σαρμαρτίδης δὲν ἠδύνατο ν' ἀποτελέσῃ ἐξαίρεσιν.
Ἀλλὰ τὸν ῥωμαντισμὸν του συνεκέρασε τῇ ἀττικῇ ἐκείνῃ
γαλήνῃ καὶ τῷ γλυπτικῷ κάλλει, ὅπερ διέκρινεν αὐτὸν
καὶ ὡς ποιητὴν καὶ ὡς λογογράφον φιλολογικὸν ἢ πολιτι-
κόν. Ἐδραματοποίησε λίαν ἐπιτυχῶς τοὺς *Κλέφτας* καὶ
Ἀρματολούς τοῦ *Ζαλακώστα*, τοῦ δράματός του μέχρι πρὸ
ὀλίγου ἀκόμη παριστανομένου ὅπου ἑλληνικὴ σκηνή. Ἐ-
γραψε κομψότατα διηγήματα, ἐξεδήλωσε σατυρικώτατον
πνεῦμα συντάξας ἐπὶ διμηνίαν τὸν *Μῶμον* καὶ προέβη μέ-
χρι τοῦ μυθιστορήματος, γράψας τὰ *Ἀπόκρυφα Κωνσταν-
τινουπόλεως*, ἐνθα τὸν Σύνῃν κατὰ βῆμα ἀκολουθῶν ἔγραψε
πολλὰς γλαφυρὰς σελίδας πλοκῆς μυθιστορικῆς καὶ κοινω-
νικῆς φιλοσοφίας.

Τὸ τελευταῖον ποίημά του αἰ *Ἀθήναι* ἐν οἰφδήτινι συλ-
λόγῳ ἢ συναναστροφῇ ἀπηγγέλη διὰ τῆς διατόρου ἀπαγ-
γελίας του ἐγέννησεν ἐνθουσιασμὸν, ὡς νὰ ἐνετράφας εἰς
κάλλος Ἐρμοῦ Πραξιτέλους.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Εἰρηναῖος Ἀσώπιος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΞΕΝΟΥ.

Ἐτούτη τὸ λοιπὸν εἶναι ἡ πόλι,
Ποῦ ζητάει καὶ καλὰ τὴν Πόλι
Νὰ χάψῃ καὶ νὰ καταπιῇ χάπ! γκλόκου!
Ἐάν νᾶταν *Λουκουμάς* ἢ *πάστα*;—Κούκου!
Πέντ' ἔξῃ στρατιώταις, δὴδ κανόνια,
Πολιτικοί, τοῦ *καφενέ* κωθώνια,
Ἀμέτρητοι, κι' ἓνα σωρὸ παιδάκια,
Παιδάκια, μὲ κολλυδογραμμάκια,
Ἐνάμισυ καράβι, ναύταις δέκα,
Καὶ νὰ σοῦ κάνουνε καὶ τὸν γκιουλέκα!
Γιὰ δέσιμο 'ς τὴν πίστι μου εἶν' ὅλοι,
Ποῦ ὅλοι τοὺς μισὴ δὲν κάνουν Πόλι.

Τί πόλις! Μπουκουνά! Τί κωμωδία!
Ἐτούτ' εἶν' ἡ Ἀθήνα; Ἀθδία!
Ἀμάξια μὲ λακέδες, καὶ παρέκει,
Λιάπης γλοισιάρης καὶ βρακᾶς. Δὲ στέκει!
Τ' εἶν' τοῦτα; Ὡ γιὰ τὸ Θεὸ, θὰ σκάσω
Ἀπὸ τῇ γέλοισι καὶ τῇ ζεστ', ἂ basso
Οἱ γαζετογράφοι οἱ φαφλατάδες!
Ἄ basso ὅλοι οἱ καλαμαράδες,
Ποῦ δόστου γράφουνε καὶ λένε τόσα!
Ὡ! θᾶσπανα πέννα, θᾶκοφτα γλῶσσα
Τοῦ πρώτου ξιποῦ μοῦ, τύχαινε ἔμπροστά μου,
Μὲ τῇ συνείδησι καὶ τὰ σωστά μου.
Ἀκούς ἐκεῖ Ἀθήνα νὰ σοῦ λένε
Καὶ νὰ λωλαίνωνται ἀκούς νὰ κλαῖνε
Τὴν ποντικοφωλὴά τους ἄμα ἴδουνε;
Διαῖλοι χίλις μέσα τοὺς νὰ μπουνε,
Καὶ θηλυκοὶ γιὰ νὰ γεννοβολοῦνε.

Γιὰ ἴδες ἐκεῖ μιὰ μαύρη ἄν τὸ χάρο,
Κατσι, μὲ λαιμὸ μακρὸ, ἄν γλάρο!
Δὲς κι' ἄλλη, κι' ἄλλη, κι' ἄλλη, κι' ἄλλη, κι' ἄλλη!
Ποιὰ θὰ ταῖς σφίξῃ ἢ ταῖς σφίγγ' ἐγκάλη;
Τρομάρα της! Τί ἄσχημαις! σκορδούλαις!
Τί κοκκαλιάραις! Τί χαμπεσοπούλαις!
Κρίμα 'ς τὰ κρόσσα, 'ς τοὺς κορσέδες κρίμα,
Κρίμα καὶ 'ς τὰ καρούλια καὶ 'ς τὸ νῆμα
Ποῦ ἔξωδευσαν οἱ ἄνδρες νὰ σᾶς ἴδουσιν!
Μὰ μὴ κοτοῦνε κι' ὅλας νὰ σᾶς ἴδουσιν;
Ποιὸς θὰ σᾶς ἴδῃ γυμναῖς, καὶ δὲ θὰ φύγῃ,
Ἄν ἔχ' ἴδεα γιὰ μορφὰ ὀλίγη;

Γιὰ ἴδες! Γιὰ ἴδες! Σεινάμενος, κορδάτος,
Κόντε Ῥεπάνης—μούτρα μου!—τριζάτος,
Ἐνας ἐκεῖ διαβαίνει! Οὐου, νάσου!
Τραβάω 'ς τὴν ὑγιεινὰ σου!
Τί νᾶναι;—Ἀῖ! βαθύπλουτος κανένας;
Τύφλα μου! *Τερεκὲς* κι' αὐτὸς τῆς πέννας!
Στοίβα χαρτιὰ κρατάει 'ς τὴν μασχάλη.
Ὡ συφορά! Μῶρ' τεῖν' αὐτὸ τὸ γάλι;
Ὅλοι ποιὸς λίγο, ποιὸς πολὺ, **δασκάλοι.**

Ῥπόγειον.

ΣΚΕΨΙΣ

Ὅταν ἡ ὑπερρφάνεια ὀδηγεῖ ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ τὸν ἔππον
τοῦ ἀνθρώπου, ἡ σύγχυσις κἀθηται ἐπὶ τῶν ὀπισθίων αὐτοῦ.

Ἄριστο.